

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELIG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNISMISJON

Nr. 4

April 1980

16. årg.

Frukt som er omvendelsen verdig

Av Øivind Andersen

Kjære Jesus, du som kjenner våre hjerter, jeg ber at du vil tilgi oss all vår synd, at du vil oss frå alt det onde som bor i oss, og la oss fremfor alt eie deg og din rettferdighet og din frelse. Herre la oss få bære den frukt som kommer der hvor du er i et hjerte. Amen.

I matt.3,8-10 leser vi i Jesu navn: Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig, og tro ikke at I kan si ved eder selv: Vi har Abraham til far! for jeg sier eder at Gud kan oppvekke Abraham barn av disse stener. Øksen ligger allerede ved roten av trærne, derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden. Amen

Det er døperen Johannes som forkynner dette utover til dem som kommer til hans dåp for å undersøke hva som foregår, men ikke vil la seg døpe. Det var særlig fariseerne og saduseerne med de skriftlærde i spissen som kommer der. De skal som sagt undersøke hva som foregår med døperen Johannes, hvordan det har seg med den vekkelsen som griper så sterkt om seg blant folket.

Selv mener de at de har sin sak med Gud i orden. Det finnes alltid mennesker som har denne instilling. De bekjenner seg som kristne, men de har ikke behov for å være med der hvor det er vekkelse. Vekkelse er noe som angår andre, men ikke dem selv. Det er alltid mis-

tenkelig, og det er en meget farlig stilling å stå i overfor Guds ord, å bruke det som målestokk på andre uten at en tar ordet med dets dom over synden inn over seg selv.

Om et menneske bekjenner seg for å høre Gud til, må det vise seg i hans liv, og det er det døperen forkynner: Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig. Dere som bekjenner dere som slike som tilhører Gud, la det da vise seg i livet at dere tilhører Gud, hvis dere bekjenner at dere tilhører Gud så la det da vise seg i livet at dere er omvendelsen verdig.

Så kommer da dette ord idag først og fremst til oss som bekjenner oss som kristne: **Bærer vi frukt som er omvendelsen verdig?** Det er veldig lett å trekke seg unna dette spørsmålet. Tro ikke at I kan tenke vi har Abraham til far, sier døperen Johannes til dem. Det samme sa Jødene til Jesus, da Jesus talte om at de kunne bli frigjort ved å bli værende i hans ord, svarte de at vi er av Abrahams ætt og har aldri vært noens trelle, hvordan kan du da si at vi skal bli fri? En påberoper seg at en tilhører Gud, når ordet begynner å ramme en. I dag sier man ikke akkurat at man er av Abrahams ætt, men man sier som så: Vi er da døpt, er ikke vi kristne, går ikke vi i kirken, går ikke vi til nattverd bordet, har ikke vi bøyd oss for Gud på bedehuset, har ikke vi bekjent at vi vil høre Gud til, er ikke vi med i misjonsforeningen,

kjemper ikke vi imot våre synder, prøver ikke vi å leve som kristne?

Slike ting kan bli en unnskyldning for å stanse opp og la Guds ord avsløre ens virkelige stilling og tilstand overfor Gud. Det hjelper lite om jeg bekjenner meg som en kristen, hvis jeg ikke er det, det hjelper lite også om alle mennesker anser meg for en kristen, hvis jeg ikke er det. Spørsmålet er: Hvordan ser Gud meg, hvordan er min tilstand sett i Guds lys, hvem er jeg egentlig, og hva har jeg egentlig gjort, og hva mener Gud om meg? Det er dette jeg må stanse opp for. Og spørsmålet er: Bærer jeg den frukt som Guds ord taler om?

Å være en kristen og leve som en kristen, betyr ikke at en forandrer på det gamle menneske. Det kan man gjøre i stor utstrekning. Det gamle menneske kan forandres så det blir moralsk, og man kan komme langt i å forandre på det gamle menneske, men det er ikke Åndens frukt. Åndens frukt er helt forskjellig fra det å forandre på det gamle menneske, Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred - der står egentlig himmelsk harmoni der - langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet. (Galat.5,22)

Dette er det samme som Jesus i oss, og når Jesus bor i et menneske da kjennes det på lang avstand. Hvor Jesus **ikke** bor i et menneske, der merkes det også at han **ikke** er der. Av deres frukter skal vi kjenne dem, sier Jesus, han sier det om slike som **ser ut** som kristne, men ikke er det. De skal komme til dere i fåreklær, de ser ut som de skulle være får og tilhøre Guds hjord, men er det altså ikke. Av deres frukter skal I kjenne dem, kan dere sanke vindruer av tornebusker eller fiker av tistler? Således bærer alle gode tre gode frukter, men dårlige tre bærer onde frukter. Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter. Hvert tre som ikke bærer god frukt hugges ned og kastes på ilden. Derfor skal i kjenne dem av deres frukter, sier Jesus. Dette kan du lese i Matt. syv, fra vers seksten.

Det er på frukten at treet kjennes. Onde og gode gjerninger kan ikke skape onde eller gode mennesker, sier Luther, men onde eller gode mennesker de gjør onde eller gode gjerninger. Et menneske som er godt, gjør det som er godt, og et menneske som er godt er ene og alene det menneske som er født av Gud, og Jesus bor ved troen i dette menneskes hjerte. Ingen andre kalles gode i Guds ords mening, ingen andre bærer frukt for Gud enn de som Jesus bor i og som han utfolder sitt eget liv i.

Det andre mennesker kan oppnå er bare å forandre på det gamle menneske. Men om du lykkes med det, og det kan vi menneskelig sett langt på vei, så vet vi at egoismen blir ikke kjærlighet. Og egoismen er pen å se på, og tilsynelatende elskverdig, den er dog ikke kjærlighet. Urenheten kan ikke bli ren, hovmodet kan ikke bli ydmykhet, men hovmodet kan også se pent ut og gi seg fine former, og slik kunne jeg fortsette. Løgnen kan ikke bli sannhet, men løgnen kamuflerer seg, den kan forstille seg, og det er jo nettopp løgnens vesen, for løgnen er aldri mere løgn enn når den later som den er sannhet. Det onde kan ikke bli godt, og et naturlig menneske kan ikke tekes Gud, og det står i Rom.8 at kjødets attrå er fiendskap mot Gud, det er ikke Guds lov lydige, kan heller ikke være det, og de som er i kjødets kan ikke tekkes Gud.

La oss stanse opp og ta dette til oss, og jeg ber deg spørre deg selv for Guds ansigt: Vet du noe om å være omvendt fra ditt selvliv? og til å bli født av Gud? Vet du noe om at du er avhengig av Jesus? vet du noe om hva det vil si å finnes i Kristus? vet du noe om at Jesus alene er din rettferdighet? og at det er bare ved ham du kan stå for Guds ansigt? kjenner du noe til hva det vil si å bli i ham? Gjør du det da bærer du frukt, for Jesus sier at den som blir i meg bærer megen frukt. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivilljuge gáver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adres seforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form. Tore Harestad,
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.
Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikø Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

Et nytt møte med Jesus

Av Carl Fr. Wisløff

Det største i livet er å møte Jesus. Alle som har møtt Ham og er kommet til troen på Ham, vet at det ikke har hendt noe i deres liv som kan sammenlignes med dette.

I Det Nye Testamentet har vi mange skildringer av mennesker som møtte Jesus. Vi leser om Matteus, tolleren. Jesus kom inn på tollboden og sa til ham: Følg meg! Og Matteus stod opp og fulgte ham. Matt. 9,9 f.

Fiskeren Peter satt ved sjøen, opptatt med sitt arbeid. Jesus møter ham, lar ham høre og se noe han aldri hadde tenkt seg mulig. Jesus kaller ham - og Peter følger.

Andreas og Simon får vi høre om hos Johannes. De husket møte med Jesus så nøyaktig

at de til og med mintes klokkeslettet. Den jublende gleden, det overveldende inntrykk av møtet med Jesus gir seg uttrykk i ordet som blir brukt: «Vi har funnet Messias». «Hevrekamen», heter det på gresk: Vi har funnet. Det er samme ordet som er brukt i fortellingen om matematikeren Arkimedes: da han fant den lov som bærer hans navn, løp han i begeistring ut på gaten og ropte: Hevrika: Jeg har funnet!

Riktig et ord som kan gi uttrykk for glede!

Vi leser om mange flere. Vi husker synderinnen i Simons hus. Luk. 7,37. Og vi tenker ofte på Paulus, som møtte Jesus utenfor Damaskus. Ap.gj. 9,3 ff.

Møtet med Jesus ble vendepunktet i livet for alle disse, og for utallige mennesker opp igjennom alle tider.

Ikke alle som møtte Jesus ble frelst. La også det være sagt. Vi leser om den rike unge mannen (Mark. 10,17ff.), om Pontius Pilatus, om fariseere og skriftlærde og adskillige andre. Rent vemodig er det å lese om kong Agrippa, som var så nær Guds rike. Ap.gj. 26,28. Disse var nær Jesus, men det ble ikke til frelse for dem.

Det finnes et nærvær av Gud i hans vrede. La oss være klar over det. Den som møter Jesus, men ikke kommer til omvendelse og tro, for ham blir dette møte ikke til frelse, men til fordømmelse.

Men nå tenker vi på alle dem som møtte ham slik at de ble omvendt og tok imot ham i troen.

Hva førte dette møtet til?

Alle som ble frelst ved møtet med Jesus, ble vakt opp til å erkjenne sin synd og uverdighet. Peter falt ned for Jesus og sa: Herre, gå fra meg, jeg er en syndig mann. Og Paulus, som kom så seierssikker og trygg på seg selv til Damaskus for å arrestere de kristne, han ble slått til jorden og siden leier blind og hjelpeløs inn i byen. Der ropte han i fortvilet bønn til Gud, slik at Herren måtte få sendt Ananias av sted for å hjelpe ham.

Den samaritanske kvinnen som møtte Jesus ved Sykars brønn, hun fikk oppleve å møte en som kunne si henne alt hun hadde gjort. Joh.

4,29. Det var hennes første vitnesbyrd om Jesus. Å møte Jesus fører til at samvittigheten blir vakt, så en står skyldig og fortapt for Gud.

Men det frelsende møte med Jesus fører - og det er det neste - til omvendelse og en levende tro. Det fører til at et menneske får se hvem Jesus er - får se ham som sin frelser. Se det Guds lam som bærer verdens synd! Joh. 1,29.

La oss tenke på Paulus vitnesbyrd om denne erfaring. Han minner igjen om at han var en rettferdig mann, av jødisk ætt og ingen synder. **Men**, sier han med stort ettertrykk - **Da vi innså** at et menneske ikke blir rettferdiggjort på grunn av lovgjeringer, men bare ved tro på Jesus Kristus, **da trodde også vi på Kristus Jesus**, for å bli rettferdiggjort ved tro på Kristus Gal.2,15ff

Den mann som før var så egenrettferdig, han ble en liten hjelpeløs synder på kne for Jesus. **Men da fikk han den klare erkjennelse** av hvem Jesus var - **og så trodde han på Jesus** for å bli frelst ved hans navn.

Om den første virkning av å møte Jesus er syndserkjennelse, så er den neste virkning **tro** og **glede** over å være frelst. «Frydesangen» om frelsen full og fri- det er tonen hos den som er frelst for Jesus skyld.

Over alt hvor det er sunn bibelsk vekkelse, der vil disse to ting finnes: **Syndenød og frelsesfryd**. Det kan arte seg svært forskjellig rent psykologisk, det er klart. Men er ikke nøden over synden der, og finnes ingen glede over å være tatt til nåde av Gud for Jesu skyld, så er det ikke sann vekkelse som opptrer.

Men det er også en tredje ting som hører med, og det er vitnetrangen. Jeg skal ikke her gå inn på dette, men la oss lese 2. Kor.5,11: Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker. I frelsesopplevelsen med dens erkjennelse av synd og nåde, med full frikjennelse og barnekår for hans skyld som døde for oss under Guds vrede - i denne frelsesopplevelse ligger misjonsmotivet helt naturlig. Mye er å si om dette, i vår sammenheng får jeg nøye meg med å nevne det.

Men her har vi emnet «et nytt møte med Jesus»

Jeg tror det rører seg noe i hjertene hos mange av oss bare vi hører et slikt emne. Vi har møtt Jesus - tenk å få et nytt møte med ham! Et slikt ønske kan komme på forskjellige måter. Forskjellige tanker og motiver kan melde seg og ligge ved siden av hverandre. La oss se litt på det.

Det hender at det kan komme over et kristent menneske en merkelig følelse av at det jeg en gang opplevde med Jesus, det er liksom blitt så gammelt. Det var stort en gang, men nå er det lenge siden. Det betyr ikke noe for meg lenger, jeg er tørr og tom og «får det ikke til» Hvilken kristen har ikke kjent noe til dette? Den sitrende glede jeg følte da jeg ble omvendt, den er det lenge siden jeg kjente noe til. Heller ikke vitnetrangen er som den var-. En må skamme seg - det er blitt rutine alt sammen, synes en.

Og en sak til. En kristen som har det som jeg her nevnte, han møter en dag noen som har en bestemt forklaring på denne tilstanden. Ja, sier de, du skjønner at i virkeligheten er du bare så vidt begynt på veien. Du har ikke sett alt. De predikanter du har lyttet til, har ikke forkynt deg Guds fulle råd. Det finnes nemlig noe mer enn som så, Gud har mye mer å gi. Du er omvendt, sier du - men er du også **åndsdøpt**? Har du opplevd Åndens fylde?

Stakkaren som hører dette midt i sin følelse av fattigdom, han skal jo ikke bli mye oppmuntret ved slike toner.

Men her kommer mere: Det du opplever, sier de, det er bare et tegn på at du er i ferd med å stagnere som kristen - fordi du ikke har tatt imot alt det Gud har å gi. Derfor skal du nå oppleve noe ganske nytt, som du hittil ikke har hatt anelse om. Et nytt møte med Jesus i en åndsåp som løfter deg opp - høyt opp over det begynnertrinn som du er blitt stående på.

Den nye store opplevelse - et nytt møte med Jesus.

Vi hører om dette, vi leser om det - og mange undres. I sin åndsfattigdom, slik de kjenner

det, kommer noen og taler om åndsdaap, ånds-fylde, åndsgaver - du skal få tale i tunger!

Hva skal vi tenke om dette?

Jeg vil gjerne ta fram et trekk fra det Gamle Testamente, noe som hendte med Israel mens de var i ørkenen. Det som er skrevet om den gammeltestamentlige tiden, det er skrevet til lærdom for oss, sier Bibelen. Rom. 15,4. Klok er den som leser det Gamle Testamente for å få lys over veien gjennom livet.

Israels vandring i ørkenen er på mange måter et forbilde for det nytestamentlige Gudsfolk. Paulus bruker fortellingene fra GT akkurat slik 1. Kor. 10, 1-3.

Tenk nå på den stilling Israels folk var i da de ikke hadde mat i ørkenen. For en nød, og for en elendighet!

Men tenk så på Guds nåde, da han sa til dem at de skulle få gå rett ut på marken og hente mat. De fikk den underfulle manna, som lå der hver morgen. De kunne bare ta så mye som de trengte for hver dag, for neste dag var det ny manna fra himmelen. 2. Mos. 16, 12,25.

For en opplevelse av Guds nåde og omsorg!

Ja men tenk for en utakknemlighet i folket! Jeg vet ikke mye som kan ryste en dvøpere enn det vi leser i 4. Mos. 11 og 21. Vi ser at Israel ble lei av det himmelbrød som Gud ga dem hver dag. Nå vil vi ha noe annet, sa de. Denne evindelige manna-en det er jo ingenting! «Vi er inderlig lei av denne usle mat», sa de, 4. Mos. 21,5. Nå vil vi ha noe nytt! Vi vil ha kjøttmat!

Hvordan gikk det? Ja, de fikk det de ville ha. Herren sendte vaktler så de fikk kjøttmat, mer enn de hadde godt av. Og så fikk de straff på toppen av dette - fordi de var utakknemlige og vantro. Salme 106, 14-15

Vi lengter etter et nytt møte med Jesus. Vi trenger det.

Javel, men husk da en ting som vi kan lære av Israels eksempel: **Tenk aldri lite og tal aldri nedsettende om det du fikk da du første gang kom til troen og møtte Jesus.** For da fikk du virkelig med en gang **alt** det han har å gi! Du fikk Jesus selv - du fikk det brød som kommer ned fra himmelen for å gi verden liv. Joh.8,

32-51. Jesus er den sanne manna, han er livets brød. Møter du ham i troen, så blir du hans - og han blir din. Og da får du alt han har å gi, du får det med en gang! 1.Kor. 1,30. All synd blir tilgitt, hele Jesus rettferdighet blir tilregnet deg, og ånden tar bolig i deg. Gal. 4,6. Hele Guds ånd tar bolig i deg.

Også i det Nye Testamente finner vi eksempler på at kristne mennesker begynner å tvile på det de fikk da de kom til troen.

Vi kan tenke på menigheten i Galatia. De troende hadde hørt Paulus forkynne evangeliet. De hadde fått en slik forkynnelse av Kristus og hans kors, at de like frem syntes de så **det hele** lys levende for sine øyne. De fikk tro at **all** synd var tilgitt og at Gud elsket dem for Jesu skyld når de kom til Ham og tok imot den nåde som var kjøpt så dyrt.

Men ikke før hadde Paulus snudd ryggen til, så kom det noen andre predikanter til Galatia. Nå fikk de høre noe nytt. Paulus har lagt en grunnvoll, sa de - men nå skal dere for alvor bli sanne kristne. Dere må holde Guds lov! Kristen livet er ikke bare syndenes forlatelse, slik som Paulus har forkynt det! Nei, nå må dere videre, dere må oppleve noe ganske nytt!

Dere uforstandige galatere, skriver Paulus til dem. Hvem er det som har forgjort dere? Svar meg på ett spørsmål: Hvordan var det dere fikk Ånden - var det ved noe dere selv stelte til? Var det ved lydighetsgjerninger? Eller var det ved å lytte til evangeliet om Jesus? -Dere vet svaret: Dere fikk Ånden ganske enkelt ved å ta imot Jesus slik han ble forkynt for dere - den kors-festede Frelser! Gal. 3,1 ff.

Det er ikke noe nytt under solen, sier Predikeren(1,9). Det har gjentatt seg til alle tider, og vi opplever det på nytt i våre dager. Troende mennesker får høre noe om ny opplevelse, noe ganske nytt som skal forandre deres åndelige situasjon totalt! Og så begynner de å tenke: Det var visst ikke nok, det jeg fikk da jeg kom til troen. Jeg må visst ha et nytt, et ganske nytt møte med Jesus! Men svar meg på et spørsmål: Hvordan var det du møtte Jesus da du kom til troen? Hvordan gikk det til at du møtte Jesus?

Var det ved gjerninger du selv stelte til, var det ved religiøse øvelser, var det ved meditasjonens sjelesving du fikk møte Jesus?.

Eller var det kanskje med deg som med galaterne, og alle andre vi leser om i det Nye Testamente, at du kom til troen og ble frelst ved å høre ordet om Jesus som døde for bortapte syndere?

Om du tenker deg om, er du ikke i tvil om svaret. Du fikk et møte med Jesus slik at det ble til frelse for deg. Og dette skjedde ganske enkelt ved at du fikk nåde til å tro deg frelst som en bortapt synder. Jesus døde for slike, han tar imot slike!

La oss ta et eksempel til fra det Nye Testamente. Det var ikke bare menighetene i Galatia som fikk besøk av predikanter som hevdet at evangeliet om syndenes forlatelse bare var et halvt evangelium. I Korint gikk det på samme måten. Det var mange grunner til at apostelen måtte skrive sine brev til menigheten i denne store byen. Men en av grunnene var den at judaistiske predikanter hadde vært på visitt. De hadde fått mange til å tvile på om de virkelig hadde møtt Jesus på rette måten - kanskje trengte de noe radikalt nytt? Paulus skriver til dem: Jeg frykter for at liksom slangen dåret Eva med sin list, slik skal også deres tanker orderves og vendes bort fra den enfoldige troen mot Kristus. For - og her kommer noen uendelig alvorlige ord - om det kommer en til dere og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller dere får en annen ånd, som dere ikke før har mottatt, da vil dere gjerne tåle det! 2.Kor. 11,3f.

En må jo bli forferdet over å lese slikt. Her kommer en med en annen Jesus og et annet evangelium. Hva skjer da? Da forkaster de vel straks slik frekk tale, da sier de vel: Gå din vei, vi vil ikke høre på deg?

Det skulle en tro. Men nei - «da vil dere gjerne tåle det». Å ja, de vil så gjerne høre noe ganske nytt!

Jeg tror ikke de nye predikantene sa rett ut at de kom med «en annen Jesus» eller forkynte «et annet evangelium». Det sa de sikkert ikke, de sa

heller: Dette er det **sanne** evangelium om Jesus. Nå skal dere få høre den hele og fulle sannhet. Det sa de.

Men det var likevel en annen Jesus og et annet evangelium. For de nye predikantene lovet folk noe annet og mer enn det de hadde fått da de kom til Jesus og ble frelst ved troen på ham. Det er for lite, sa de. Du skal få et nytt møte med Jesus, som gir deg noe ganske annet og mye mer!

Guds ord advarer oss strengt imot å høre på slikt.

Men finnes det da ikke noen mulighet for å få et nytt møte med Jesus? Sånn vil mange spørre - de er i nød av mange slag, og ville så gjerne få møte Jesus på en slik måte at alt ble nytt igjen.

Å jo, det er mulig å møte ham på nytt. Lovet være Gud for det!

Det blir fortalt i det Nye Testamente om flere som fikk oppleve et nytt, avgjørende møte med Jesus. Peter, som hadde fornøktet Jesus den skjebnesvangre natten, fikk møte ham. 1.Kor. 15,6. Paulus har fortalt oss ganske inngående om sitt nye møte med Jesus. 2.Kor. 12, 1-9.

Vi vet ikke så nøyaktig hva det siktes til med ordene om «Satans engel» som fikk slå ham så han ikke skulle rose seg av de høye åpenbarelser. Det er heller ikke nødvendig for oss å vite det. Det som er klart, det er at Paulus har hatt en følelse av nød, han har kjent seg trykket og plaget av denne «torn». Og så har han bedt Gud «tre ganger» om å bli befridd. Kan ikke du ta dette fra meg, kjære Gud i Himmelen - så skal jeg bli mye bedre i stand til å tjene deg!

Også om Jesus blir det sagt at han ba «tre ganger» under sin sjelekamp i Getsemane. Matt. 26,44. Uttrykket forteller om en intens bønnekamp i dyp nød.

Slik kjempet Paulus i bønn til Gud. Og så fikk han oppleve et nytt møte med Jesus.

Hva var det han fikk oppleve denne gangen? Var det helt forskjellig fra det han fikk da han første gang møtte Jesus? Var det noe som han ikke hadde fått tidligere?

Det nye møtet med Jesus - ga det ham en ny

åndelig kvalitet, slik at han kanskje ble bortimot syndfri?

Svaret finner vi i de ordene som Herren lot ham høre etter den lange bønnekampen: «Min nåde er deg nok, min kraft fullendes i skrøpelig het». Det overraskende var at det nye møtet med Jesus ga ham akkurat det samme som han hadde hatt i troen hele tiden: Nåden- tilgivelse for alle synder, og dermed samfunn med Gud i den Hellige Ånd. Det nye møte med Jesus betydde en ny erfaring av synd og nåde - av egen avmakt og Guds allmakt. En ny forvissning om at det å være en synder i seg selv, frelst og rettferdig ved troen på Jesus, det er alt vi trenger for Himmelen og jord.

Jamen, det visste han da! Det var da ikke noe nytt dette? Nei, ikke noe nytt. Og likevel - det var nytt i **dag**. Det var nytt **nå**. Det var nytt i **denne** nød. Min nåde er nok for deg.

Vi vil så gjerne møte Jesus og ha en ny erfaring av hans kraft. Slik som vi synger:

Eg ville gjerne eiga ei tru så sterk og stor,
ei tru som kunne synast i gjerning og i ord!

Eg ville gjerne eiga ein kjærleik stor og varm,
som kunne varma andre som frys i hat og
harm.

Ja hvem av oss som er kristne, ville ikke gjerne det! Bjørnson har en sang som begynner slik: «Jeg kjører frem gjennom strålefyrd -». For en skjønn tanke, den som kunne det bestendig!

Men når vi så må oppleve at kristenlivet ikke blir slik - når vi sant å si blir skuffet og bedrøvet over oss selv mange ganger, og kjenner dommen i samvittigheten, hva da?

Jeg har ofte vendt tilbake til 2. Mosebok kap. 33. I slutten av kapitelet leser vi om Moses som fikk oppdraget å føre Israels barn opp til det lovede land. Jeg kan ikke make det uten at du går med, sier Moses til Gud. Jeg skal gå med, sa Gud, helt sikkert.

Men Moses hadde en bønn til: La meg få se din herlighet, så skal jeg bedre make oppgaven Nei, sa Gud, det får du ikke. Min herlighet får du ikke se i dette liv, for det kan ingen se og enda beholde livet.

Men still deg der i hulen i fjellet, sa Gud - så skal jeg gå forbi med min herlighet. Og så skal jeg holde min hånd over hulen mens jeg går forbi. Slik hendte det da: Moses sto i hulens åpning. Herren holdt sin hånd over hulen mens hans herlighet gikk forbi, og så tok Herren sin hånd bort så Moses fikk se hans herlighet **bakfra**

Er det slik det er?

Vi ser Herrens herlighet liksom bakfra. Hans herlighet-den ser vi ikke som vi gjerne ville. Men han har lovet å være med. La det være nok, takk ham for det!

Du får ikke se Guds fulle herlighet i dette liv. Så lenge du er i denne verden bor du i det lave. I deg selv er du en forlatt synder, og blir ikke noe annet mens du er her. Du skal få ha alt i **ham**. Det er nåden- det er seieren-det er svaret på all nød.

Det nye møtet med Jesus gir akkurat det samme som det første: Syndenes forlatelse, og dermed har du samfunn med Gud. Og «hvor syndenes forlatelse er, der er og liv og salighet».

Guds Hellige Ånd gir kraft til et nytt liv i seier over synden og tjeneste for Gud og mennesker. Den som vandrer i Ånden, skal ikke ligge under for den gamle syndige naturs lyster. Gal. 5,16.

Da du kom til troen, fikk du del i et nytt liv. 2Pet. 1,4. Nå skal dette liv vokse ved Åndens kraft. Se til at du ikke gjør Guds Hellige Ånd sorg. Efes. 4,30.

I Efes. 5, 18 står det, bli fult av Ånden. I den greske grunnstekst er det brukt nåtids form av verbet, og det viser at det er tenkt på en stadig fortsatt vekst. Dersom apostelen hadde hatt en engangshending i tankene, ville han ha brukt en annen form av verbet.

Efes. 5,18 er ikke en oppfordring til å søke en ny dramatisk engangsopplevelse. Ordet taler om et stadig fortsatt liv i tro og lydighet, i åndelig vekst. Den beste oversettelse ville egentlig være: La den Hellige Ånd fylle dere(så New English Bibel.)

Men det er viktig for en kristen å tenke på at Åndens gjerning henger nøye sammen med livet i Jesus. Ånden har ikke en **ny** tjeneste å utføre med oss, utover det som Jesus gir oss. Ånden formidler til oss det som Jesus er og har. Åndens gjerning er å gjøre Jesus stor for våre hjerter. «Han skal herliggjøre **meg**», sier Jesus. Joh. 16,14.

Når Jesu kjærlighet kun rett betraktes
og verdens herlighet for intet aktes.
når Himlen er oss kjær og lys og yndig.
da bliver Herrens hær i striden myndig!

La Guds Ånd få gjøre Jesus og hans nåde stor og kjær for deg! det er hemmeligheten ved et sant kristenliv.

Det nye møte med Jesus får du ha hver dag. Takk ham for det. Tro aldri at løsningen på dine problemer er å finne i en ny merkelig **opplevelse** som du skal be om å få, som du skal sukke etter og samle sinn og tanke om. Nei, se til Jesus hver dag. I ham har du alt du trenger.

Eg ville gjerne leva eit liv som likna hans,
eg ville gjerne lysa med litt av samme glans.
Men om det lite lukkast, så har eg enda von:
Mitt liv det er i Kristus, den levande Guds son.

Fra «Utvelgelsen i Kristus»

DU ER FRIKJØPT

Du som leser dette, vet du at du er kjøpt fri? Det er den største nyhet som kan bringes deg. Å høre en god nyhet skulle gjøre et menneske glad, men mange blir ikke glad for å lese dette. Hvorfor blir de ikke det? Jo, de tror det ikke. Når Jakobs sønner kom og fortalte sin far at Josef levde, var hans hjerte kaldt, for han trodde dem ikke. (1.Moseb. 45,26).

Det var den største nyhet som kunne bringes til Jakob, men allikevel var hans hjerte kaldt. Det finnes mange idag lik Jakob, som hører at de er frikjøpt, men allikevel er hjertet kaldt, for de tror det ikke. Du har kanskje lest og hørt det mange ganger før, men allikevel legger du bladet fra deg også denne gang uten å ense denne nyhet, som har så stor betydning for deg at hvis du tror det kan det bringe deg til himmelen. Det kreves ikke noe mer av deg enn at du tror budskapet som forkytter det for deg.

Når Jesus har kjøpt deg fri, og gitt deg kvittering i sitt ord, så er det et dokument som er gjort ferdig uten noen innblanding fra din side eller noen gjerning, bare Guds gjerning og Guds gave uforskyldt fra din side. Så stor er denne frelse og denne gave for hver den som tror. (Luk.17,19).

Når denne tro blir levende i ditt hjerte, da blir hele ditt liv omskapt, så det du før hadde lyst til taper sin makt, og ting som du før ikke hadde lyst til blir nå den største drivkraft i ditt liv. I dag har du kanskje ingen lyst til å gå på møter og høre Guds ord, men kommer du til troen blir det din lyst og din glede. Det blir ikke lenger noe du må, men det blir livet for deg. Du får heller ikke lyst til å synde. Du vil nok se at du har synd i ditt kjød, men å gjøre synd og leve i synden blir det verste du vet, det blir en pine og plage hver dag. Du kan ikke lenger leve i det, men må få det bort med en gang ved å bekjenne det for Jesus og få nåde og tilgivelse. På samme måten blir det også om det er

mennesker du har syndet imot. Hos Jesus vil du få oppleve seier og frigjørelse.

Blir derimot slike ting liggende for lenge, kan de føre deg bort fra Jesus og et sant åndsliv i troen på ham. Eller du kan bli gående med en bunden ånd. Hvis du er oppmerksom vil du se at der skal ikke så mye til før du blir bunden i din ånd, men mange går bunden i sin ånd uten at de er oppmerksom på det.

Går du omkring med en skjult frykt for dette, da vil det hjelpe deg å tale ut med en troende bror. Dette å gå med en bunden ånd er vel noe som alltid har vært, men jeg tror at det er et av djevelens kunstgrep for å binde så mange som mulig og gjøre dem arbeidsudyktige i Guds gjerning. Mange har nok levt så lenge i denne stilling at de tror det skal være slik.

Når det så tales om frihet, vet de ikke hva frihet er. En gang talte jeg om å være bunden, og da sto lederen frem og sa at dere må be for meg, for jeg er en av dem som er bunden. Det førte til vekkelse i kristenflokkene der på stedet.

Det er nok mange ting som kan hindre en vekkelse, men det at så mange i den troende forsamlingen er bundne i sin ånd er nok den største hindringen.

Derfor har nok de rett som sier at en vekkelse må begynne med de troende. Nylig har jeg lest en bok av Aavik om vekkelsen i Kina, og der begynte det med de troende. Det tok til med at de måtte bekjenne synden de var bundet av. Vi leser om snikeren og fotografen som var de beste kirkegjengere og dem som gav mest til misjonen, men på samme tid om natten gikk på horehusene. Da sier du: Ja, dette var jo blant hedninger i Kina, men slik er det ikke her hjå oss. Men jeg har selv hørt dem si som selv bekjente at de sto på platformen i bedehuset og sang i sangkoret, men på hjemmeveien hadde de samleie.

Her må du som er ung ta deg i vare så du ikke blir fristet og faller, for da er det ikke bare du selv som blir bundet, men du er og med å binde den forsamlingen du hører til og der du står fram og synger. Jesus har ikke kjøpt oss fri til å synde, men for å fri oss fra synden og dens makt. Synden skal ikke herske over eder, I er ikke under loven, men under nåden, sier Rom. 6,14.

Allikevel tror jeg ikke at det er disse grove syndene som er de verste, for Skriften sier at det er de små revene som herjer vingården. De syndene som vi rekner for små, binder vår ånd like mye som de grove synder, og overfor Gud har den minste synd de alvorligste følger. Tenk bare på Adam og Eva som tok en forbuden frukt og de følger det førte med seg.

I de kristne forsamlinger finnes det også mange som ikke har opplevd åndelig frigjørelse,

og om du snakker om åndelig frihet forstår de deg ikke. De lever i lovrike under loven, og vi kaller dem for religiøse, og de er uten den Hellige Ånd. Der disse er i majoritet i en forsamling, der er det et veldig band som hindrer Åndens gjerning i hjertene og i forsamlingen, binder vidnesbyrdet og den åndelige frigjørelse.

Vi har lett for å tro at grove synder binder forsamlingen, men at disse som står med oss i arbeidet kan binde er det få som ser og tror. I Aarviks bok fortalte han at predikanten hadde en stor liste med seg på talerstolen med navn på synder som de troende levde i. Tenk om det hadde blitt praktisert her, da kunne det vel hende at stillingen hadde vært en annen enn den er idag.

Ole Rolfsnes

Vranglære og fylgjene

Det har vore mykje tala og skreve om kor fårleg vranglære er, og kva fylgjer ho får. Det kan vel ikkje talast klårt nok om den ting. Her vert ofte mange lurt. Bare Ordet vert lest, bekjent og trudd, då er alt sant og rett, meiner dei.

Dei mest bibeltru og frimodige bekjennarar av Guds ords sanning kan stå midt i vrang lære.

Er dette sant? spør du. Johs.8. fortel om mange som trudde når Jesus tala. Men då han ville gjera dei fri frå deira eige, då sa dei nei. Dei gjekk burt. Men mange hadde vel gått i døden på det at dei trudde seg som Guds barn. «Me har ein far, og det er Gud.» Tru imot skrift og bekjennelse var dei, det mangla ikkje på det.

Kva var det som hadde ført dei inn på denne fårlege veg? Det var vrang lære, for det er ikkje nok bare å holde alt Guds ord for sant. Her taler vi om ting som er så store og alvorlege at

det gjeld liv og død. Må Gud få gi oss openberringsånd over desse ting.

Djevelen bruker to vegar å føra mennesket inn på, den døde rett-truande veg. Gjerningens veg og kunnskapens veg.

I vår evangeliske og kunnskapsrike tid, er den fåre stor. Evangeliet vert forkynt med apell til omvendning, du må koma, du må bøya deg, du må bekjenna synda og be om nåde, då svarar Gud med tilgjeving. Alt dette kan gjerast uten at det vert ei levande tru. Guds ord seier at vilje, kjensle, kunnskap ikkje er nok til frelse og gjønføding, men alle som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds barn, dei som trur på namnet hans, som ikkje er fødte av blod, og ikkje av kjøts vilje og ikkje av manns vilje, men av Gud. Johs. 1,12-13.

Sann vekkjing, omvendning og gjønføding er av Gud. Den vert virka av lovens ord, og dømer alt det menneske er og gjer som ulfukome, og synd. Det gjelder både syndenød, omvendning

og nytt liv. Gud hjelper oss ikkje til ein heil og sann vilje, heller ikkje til eit kristenliv som vi kan finna trøyst i. Den gamle Adamn er hånlauus seigliva i si eigenrettferd, i sitt håp på at det skal lukkast ved gjerning og kunnskap og få fred med Gud.

For den som ikke er vakt, og ikke tar det so nøye om trua er død eller levande, høyrest dette ordet svert ut. Men det menneske som dette gjeld liv og død for, himmel eller fortaping, han må ha visshet frå Guds ord.

Korleis går det då på trua si slagmark? Støttar gud under menneske sin innsats og offervilje til å vera, å gjera? Nei, han gjer det motsatte av det vi både ber om og ynskjer. Alt vårt vert knust som ein sundskoten festning. Inkje kan stå seg mot Guds hellige lov. Forsvaret slutter, munn og hjarta tagna i døden. No er det mogeleg for hyrden å ta fåret. No er det hjelpa vert motteken av den barmhjertige og nådige frelser. Her er det nok med han som vert såra for våre brot, og sundbroten for våre synder, straffa låg på han, so vi skulle få fred, og i hans sår har vi fått lækjedom. Min nåde er nok åt deg, for mi kraft vert fullenda i vannmakt. Difor vil eg rosa meg av mi vannmakt, so Kristi kraft kan bu i meg. Slik vitna ein som ville ha synda ut fra liv og kjøt.

Her er alt av nåde, alt for inkje, alt for Jesu skuld, alt er ferdigt rede og gjort. At verdien av Jesu blod og liv har mista sin klang, er vel vår tids store nød og fattigdom.

Her er det vranglæra får so svære fylgjer. Det er ikkje nok å veta om omvending og gjøfeding, det kan alle høyra og lesa om. Men det vert noko anna når det skal erfarast i livet, då får vi det aldri å stemma med våre tanker og meiniger.

Ingen kan hindra at menneske som ikkje er fødd av Gud kjem inn i menigheten. Men det må vera åndelege leidarar som både kan sjå, og høyra at her mangler livet, sjølv om det ytre er i orden. Her var dei gamle meir på vakt. Dei såg

ikkje bare på naturlege anlegg, men dei lytta etter Helligåndens vitnemål.

Men medan folket sov, kom uvenen hans og sådde svimling «ugras» mellom kveiten, og gjekk sin veg. Mat.13,25. Medan folket sov. Ikkje i møte, arbeid, ikkje i skulearbeid, ikkje i misjonsarbeid, m.m. men sovna for kva Ånda sa til alt dette vi arbeider med.

No var sæden sådd, og ugras vaks alltid snarare og lettare enn kveiten. Som bonden vert sorgfull ved å sjå åkeren overvokst med ugras, slik ser og husbonden i himlen på sin åker. Ikkje dei som er born etter kjøtet, er Guds born, men dei som er etter lovnaden, vert rekna til ætta.

Noko av fylgjene av vranglæra. Mennesket vert sett i sentrum. Det gjelder arbeid i Guds rike, lys over Guds ord, og veien menneske må gå til fred og frelse. Dei reinsker skåler og fat utanpå, men inni er fulle av ran og vantru. Den milde Frelser gråt aldri over ytre nød og lidning, sjølv kor stor nøden var, men når han såg kva vantru og falsk Gudskynding hadde ført folket inn i, då gråt han. Inga nød på jord er so stor som hjerter uten gud, og hjerter med et falskt håp.

Då han kom nærmare og såg byen, gret han over han og sa, Hadde du bare vist, om ikkje fyrr i dag, kva som tjener til di velferd, men no er det dult for augo dine, Luk. 19.41.42.

Er frelsa skjult for dine augo? eller har du sett Jesus i ordet som ditt liv, di rettferd, din visdom og di utløyning.

Odd Dyrøy.

Står ditt namn i livsens bok?

Jesus talar mange gonger om å ha sitt namn oppskrive i himmelen, i livsens bok hjå Lammet. Det er grunn for vår største glede her på jorda, og det avgjer vår evige lagnad på domens dag. Så eg trur det kan vera nyttigt for oss å sjå kva Bibelen seier og lærer om det.

Alt hjå profeten Esaias høyrer me dette omtala: «På den dagen skal Herrens renning vera til pryda og herlegdom, og landsens frukt gild og fager for dei undankomne av Israel. Og det skal vera soleis, at den som vert att på Sion og etterleivd i Jerusalem, han skal kallast heilag, **kvar og ein som er innskriven til livet i Jerusalem** - når Herren får tvetta av ureinska hjå Sions datter og skyldt blodskuldi ut or Jerusalem med domsande og reinsings-ande». Esa.4.

Også Daniel ser frem til endetida og den betydning det har å ha namnet sitt i boka: «I den tidi skal Mikael standa fram, den store hovdingen som vernar borni åt folket ditt. Og det skal koma ei slik tregselstid som det aldri har vore frå den dagen noko folkeslag vart til, og alt til den tidi. **Men i den tidi skal dei av folket ditt verta frelste som finst skrivne i boki.** Og dei mange som søv i moldi, skal vakna opp, sume til æveleg liv og sume til skam og æveleg stygg. Då skal dei vituge skina som himmelkvelven skin, og dei som har ført dei mange til rettferd, skal skina som stjernone, æveleg og alltid». (Daniel 12,1-3)

Kjem me så fram til det Nye Testamentet, ser me at også Jesus talar om å ha namnet i livsens bok. I Luk. 10 sender Jesus ut 70 læresveinar for å forkynna Guds rike, og han sa til dei at «grøda var stor men onnefolka få, be han som eig grøda å senda ut onnefolka for å hausta inn grøda. Far i veg! Eg sender dykk ut som lamb millom ulvar.» Han gjev dei forskjellige råd med på veien: «Kvar gong de kjem til eit hus, så seg fyrst: Fred vere med dette huset». Er dei verde det skal freden stana yver huset, men er dei ikkje verde det kjem freden attende til

dei. Det kan også vera vert å ta med: «Gjev dykk til der i huset, og et og drikk det dei byd dykk! For ein arbeidsmann er verd løni si. **Flytt ikkje frå hus til hus!**» Der dei blei mottekne skulle dei lækja sjuke og forkynna at Guds rike var come nær til dei. Men kom dei til ein by der dei ikkje ville ta imot dei, skulle dei rista endå dusta av føtene og dra til ein annan stad. «Eg seier dykk: På den siste dagen skal de ganga Sodoma likare enn den byen» Han legg også til: «Den som høyrer på dykk, høyrer på meg, og den som vandar dykk, vandar meg. Men den som vandar meg, vandar han som sende meg». Dette kan også vera noko å tenkja over for oss med, me som lever idag.

Dei sytti kom glade attende, og sa at endå dei vonde åndene lyder oss når me nemner ditt namn. Då svara Jesus: «Gled dykk ikkje yver at åndene lyder dykk, **gled dykk heller for di namna dykkar er oppskrivne i himmelen.**»

I Filip.4,3 bed Paulus Synzygus vera Klemens og dei andre medarbeidarane for evangeliet til hjelp - **deira namn stend i livsens bok.** Gled dykk i Herren alltid! atter vil eg seia det: Gled dykk!

I openberringa talar Jesus om dei som tilbed dyret: «Og alle som bur på jordi, skal tilbede det, **kvar den som ikkje, frå verda var grunnlagd, hev fenge namnet sitt skrive i livsens bok hjå Lammet som er slakta.**» (Openb. 13, 8).

I Openb. 3,4-5 skriv Jesus til menigheten i Sardes: «Men du hev nokre få namn i Sardes, som ikkje hev flekka kledi sine, og dei skal ganga med meg i kvite klæde, for dei er verde det. Den som sigrar, han skal verta klædd soleis i kvite klæde, og **eg skal ikkje struka namnet hans ut or livsens bok,** og eg vil kjennast ved namnet hans for Far min og for hans englar».

I Openb. 17,7-8 les me: «Og engelen sa til meg: Kvi undrar du deg? Eg vil seia deg løyn- domen med kvinna og dyret som ber henne, og som hev dei sju hovudi og dei ti horni. Det dyret

du såg, det var og er ikkje, og det skal stiga opp or avgrunnen og fara bort til undergang, og dei som bur på jordi, dei som ikkje hev namni sine skrivne i livsens bok frå verdi vart grunnlagd, dei skal undra seg når dei ser at dyret var og ikkje er og skal koma att».

Til slutt tek me openb.20,11-15: «Og eg såg einstor kvit kongsstol, og han som sat på den, og jordi og himmelen flydde frå hans åsyn, og det vart ikkje funne nokon stad åt dei. Og eg såg dei døde små, små og store, standa framfor Gud, og bøker vart opna, og ei onnør bok vårt opna, det er livsens bok. Og dei døde vart dømde etter det som stod skrive i bøkene, etter gjerningane sine. Og havet gav att dei døde som var i det, og døden og helheimen gav att dei døde som var i dei, og dei vart dømde, kvar etter sine gjerningar. Og døden og helheimen vart kasta i eldsjæn. Dette er den andre døden: eldsjæn. Og dersom nokon ikkje fanst oppskrivne i livsens bok, vart han kasta i eldsjæn».

Kva skal me seia til dette? Det første må vel vera at står vårt namn i livsens bok har vi alle grunn til gleda, men står ikkje namnet vårt der, då kjem det til å gå oss evig ille - enten me trur det eller ikkje.

Det andre spørsmålet som melder seg, er vel når blei namnet vårt skrive i livsens bok? Me har vel høyrte at nokon meiner det var når me blei døypt, eller andre meiner når me kom til trua og blei frelst. For meg synest det som om det er lite haldepunkt i skrifta for bae dei meiningane.

Jesus seier fleire gonger: Dei som frå verda vart grunnlagd, hev fenge namnet sitt skrive i livsens bok hjå Lammets som er slakta »(Openb. 13,8).

Korleis kan det ganga til, spør du vel med Nikodemus.

Så langt eg ser og forstår av Skrifta skjedd det ved utvelginga i Kristus. I Efes. 1,3-fg. seier Skrifta: «Lova vere Gud og vår Herre Jesus Kristi Fader, han som har velsigna oss med all åndeleg velsigning i himmelen i Kristus, **likksom han valde oss ut i han fyrr verda vart grunnlagd so me skulle vera heilage og ulastande for hans**

åsyn - osv. Han har kunngjort oss løyndomen om sitt frie råd som han tok med seg sjølv(vers 9), at han atter ville sameina alt til eitt i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jord.»

Kort fortalt, så tok Gud det rådet med seg sjølv før verda vart grunnlagd, at han ville senda Jesus Kristus, Guds einborne Son, for å løysa ut verda ved sin stedfortredande død og blod, så me kunne bli frelst ved han, og sidan senda vitna ut til jorda sine endar med bodskapen om Jesus. Dei som så tok imot denne bodskapen, trudde på Jesus og tok imot han, dei blir frelste og salige ved han. Dei derimot som ikkje ville tru på Jesus og evangeliet, som ikkje tok imot han, dei skulle bli i fortapinga. (Johs.3,36)

Truleg var det dette Jesus tenkte på når han seier at vi blei innskrivne i livsens bok hjå Lammets som vart slakta, før verda vart grunnlagd. Eg har i alle fall ikkje funne nokon annan stad i Skrifta der det er tala om at namnet vårt blei innskrive i livsens bok.

I Openb. 3.kap. talar Jesus om at i menigheita i Sardes er der nokre få namn som ikkje blei flekka klæda sin, som går med Jesus i kvite klæde, deira namn skal eg ikkje stryka ut or livsens bok. Underforstått stryk han ut dei som har flekka klæda og ikkje har kvite klæde, reinsa i Lammets blod, som ikkje er reinsa frå blodskuld ved domsande og reinsingsande, som blir verande i vantrua og viser Jesus og evangeliet frå seg, står den Heilage Ande imot, gjer Anden sorg og til slutt sløkkjer ut Anden.

Gud er langmodig, fordi han vil at alle menneske skulle bli frelst, og han talar og kallar mange gongjer og på mange måter på menneske, men han treitar ikkje evinneleg. Ein dag må Anden gi deg opp og forlata deg, om du står han imot, og då er det ute med di besøkelse tid og nåde-tid. Har Anden måtta forlata deg, er du i same stoda som Esau, han som selde odelsretten sin for ein einaste rett mat, og sidan blei bortvist då han ville erva velsigninga - for han fann ikkje rom for bot - endå han søkte henne med tårer. (Hebr. 12,15-17)

Me ser av dette at det å ha sitt namn i livsens bok er heilt avgjerande av korleis me stiller oss til Jesus og evangeliet om han. I Guds råd frå før verda vart grunnlagd, tok Jesus vår frelse på seg, og den blei fullført på krossen då han gav sitt liv og blod for oss, og stod sigrande opp den tredje dagen, og den skulle forkynnast til jorda sine ytterste endar, for alle folkeslag.

Den som trur på Jesus og tar imot Jesus, har livet (1. Johs. 5), for Jesus er livet. Men den som ikkje vil tru på Jesus, som ikkje tar imot Jesus, har ikkje livet. Slik er Guds utvelging i Kristus frå evigheit av.

Når me på menneskeleg vis, tenkjer oss livsens bok, ser me for oss ei jordisk bok, og våre namn innskrivne med jordiske bokstaver og skrivemateriell.

Men truleg er det her tala på menneskeleg vis, med jordiske bilete, som Bibelen så ofte må bruka når han skal omtala himmelske og åndelege ting som eit menneske ikkje kan forstå eller ta imot. Me las i Openb. 13,8 at me var innskrivne i livsens bok hjå **Lammet som vart slakta**. Kan ikkje det tyda på at Jesus, han som er sjølve livet, også er livets bok? Herren seier gjennom profeten Esaias til Guds folk som sat gråtande ved Babels elvar, og som tenkte og sa Herren har gløymt meg, Herren har forlate meg. Då svara Herren dei gjennom profetens munn: «Gløymmer vel ei kvinna sogbarnet sitt, so ho ikkje miskunnar den ho bar

under hjarta? Om endå dei kunne gløyma, så **gløymmer ikkje eg deg**. Sjø her, eg har teikna deg i hendene mine, murane dine har eg alltid for augo».

Her tenkjer nok Jesus på såra i hendene sine. I dei såra er heile slekta teikna, i dei har me fått liv og lækjedom (Esa.53). Frå evighet av har Jesus alltid hatt vår frelse for augo, både når han gjekk den tunge veien til krossen og når han i dag set ved Faderens høgre hand og viser seg for oss. Du er så visst ikkje gløymd av han.

Du kan også lesa frå Openb.5.kap. om Lammet som tok boka ut av Hans hand som sat på stolen, Gud. Han var den einaste som vart funnen verdig til å ta boka og opna den, fordi han var slakta og med sitt blod kjøpte oss til Gud av alle ætter og tungemål og folk og landslydar.

Om dette er same boka kan ikkje eg uttala meg om, men eg trur at denne boka og livsens bok talar om same sak, vår evige salighet, frelse og evig liv hjå Gud.

Bibelen talar ofte om å vera i Kristus, om å bli funnen i Kristus, f.e. Rom.8,5-11 og 1. Kor. 1,30 og Efes.1,3-fg. Så langt eg skynar Skrifta er det å vera i Kristus, bli funnen i Kristus, og å ha sitt namn i livsens bok eitt og det same.

Har du ditt namn i livsens bok? eller skal han måtta stryka deg ut, av di du viser Jesus og nåden frå deg? I dag, om du høyrer hans røyst, så søk Jesus medan han er å finna, mens du ennå «høyrer hans kallende stemme». Natta kjem, då ingen kan arbeida og døra blir lukka.

Amund Lid

Sommarskulane 1980

1. Sommarskule på Bakkatun folkehøgskule, Verdal, 25.-29. juni.

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Mikael Sandell (kyrkoherde frå Nykarleby i Finland og kjem i lag med Tore Nilsson).

Leiar: Frå styret.

PROGRAM:

Onsdag, 25. juni:

- kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- kl. 20.00 Møte ved Nygård og Nilsson.

Torsdag, 26. juni:

- kl. 10.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
- kl. 11.30 Bibeltime ved O. Dyrøy
- kl. 17.00 Bibeltime ved M. Sandell
- kl. 20.00 Møte ved A. Lid. Offer til «Lov og evangelium.»

Fredag, 27. juni:

- kl. 10.00 Bibeltime ved Nygård.
- kl. 11.30 Bibeltime ved Nilsson.
- kl. 17.00 Bibeltime ved A. Lid.
- kl. 20.00 Møte ved R. Linkjendal. Offer.

Laurdag, 28. juni:

- kl. 10.00 Bibeltime ved M. Sandell.
- kl. 11.30 Bibeltime ved T. Nilsson.
- kl. 17.00 Bibeltime ved R. Linkjendal.
- kl. 20.00 Møte ved Dyrøy.

Sundag, 29. juni:

- kl. 10.00 Møte ved G. Nygård. Offer.
- kl. 11.30 Møte ved M. Sandell.
- kl. 13.00 Middag som avslutning på sommar skulen.

Send innmelding før 1. juni til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset - helst skriftleg med namn og adresse samt alder på evt. barn under 15. år. Tlf. 054 27435.

Pris for oppholdet:

Full pensjon m/opp Reid seng, kr. 100,-pr.døgn.
Full pensjon u/opp Reid seng, kr. 90,-pr døgn.
Under 15 år, kr. 50,-pr. døgn

Under 6 år går fritt

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer opp Reid seng.

For teltplass og campingvogn, kr. 25,-pr. døgn. Dersom dei som ligg i telt eller campingvogn ynskjer å kjøpa seg mat til liks med dei innkvarterte, så fell leiga for telt eller campingvogn bort

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

2. Sommarskule med årsmøte i Norheimsund, 16.-20. juli

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Olav Aakhus.

Leiar: Styret.

PROGRAM:

Onsdag, 16. juli:

- kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- kl. 20.00 Møte ved Sverre Bøhn og Olav Aakhus.

Torsdag, 17. juli:

- kl. 10.00 Årsmøte, form.leiar. Andakt ved Ingebrigt Sørfonn.
- kl. 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som dør.
- kl. 20.00 Møte ved O. Dyrøy. Offer til «Lov og Evangelium».

Freddag 18. juli:

- kl. 10.00 Bibeltime ved A. Lid.
kl. 11.30 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som gjer levande.
kl. 17.00 Bibeltime ved R. Linkjendal.
kl. 20.00 Møte ved G. Nygård. Offer til misjonen.

Laurdag, 19. juli :

- kl. 10.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som er liv
kl. 11.30 Bibeltime ved G. Nygård.
kl. 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Offerlammet.
kl. 20.00 Møte ved T. Nilsson. Emne: Træl-
kvinnas barn -/ og R. Linkjendal.

Sundag, 20. juli:

- kl. 10.00 Møte ved A. Lid. Offer.
kl. 11.30 Møte ved T. Nilsson.
kl. 13.00 Middag som avslutning på sommar skulen.

Send innmelding før 1. juli til Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund - gjerne skriftleg med namn og adresse(alder på barn under 15 år treng ikkje oppgjevast her). Tlf. kontor: 055 51666. Tlf. privat: 055 51209.

Prisen for opphaldet: Vaksne, kr. 250,-
Under 15 år, kr. 150,-
Under 6 år går fritt.
For teltplass og campingvogn, kr. 10,-pr.døgn.

Dersom dei som ligg i telt eller campingvogn ynskjer å kjøpa seg mat til liks med dei innkvarterte, så fell leiga for telt eller campingvogn bort.

Alle må ta med spisebestikk og sovepose eller sengetøy.
Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Alle er hjarteleg velkomne til sommarskulane, og vi vonar at ei tidleg planlegging vil gjera det mogeleg for mange å ta seg ut.

Helsing Styret.